

Arrest

**nr. 216 508 van 7 februari 2019
in de zaak RvV X / IV**

Inzake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. SCHÜTT
Van Noortstraat 16
2018 ANTWERPEN**

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 28 januari 2019 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 23 januari 2019.

Gelet op de artikelen 39/77/1 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2019 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 februari 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. SCHÜTT en van attaché M. SOMMEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 26 oktober 2018 en heeft zich een tweede keer vluchteling verklaard op 12 december 2018.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 11 januari 2019 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgemaakt aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

1.3. Op 23 januari 2019 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Deze beslissing werd op dezelfde dag per drager betekend.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een Tamil, afkomstig uit Jaffna (Noordelijke Provincie, Sri Lanka) en bent u in het bezit van de Sri Lankaanse nationaliteit. U woonde uw hele leven in Jaffna, eerst nabij Palaly, van 1990 tot uw eerste vertrek in 2006 in Chavakachcheri, in de tussentijd nog kort in Uduppiddy (2000-2002). U ging tot de tiende graad naar school, volgde na jullie verhuis terug naar Chavakachcheri nog een bijkomende opleiding en hielp nadien uw familie bij hun landbouwactiviteiten.

Eén van uw nichten was soldaat bij het LTTE (Liberation Tigers of Tamil Eelam, ook wel Tamiltijgers of Tijgers genoemd) tijdens de voorlaatste fase van de Sri Lankaanse burgeroorlog (Eelam III; 1995-2002). Ze bracht in de jaren 1999 en 2000 verschillende keren wapens naar jullie thuis, dewelke u en een vriend van u voor hen verstopten en hen weer terug bezorgden wanneer ze ernaar vroegen. Uw nicht werd in het jaar 2000 gedood tijdens de oorlog. In 2006 begonnen uw persoonlijke problemen nadat deze vriend van u werd opgepakt. Hij diende zich in eerste instantie dagelijks te melden in een militair kamp, na twee weken lieten ze hem gaan. Vrijwel meteen nadien werd hij echter neergeschoten. Omdat hij uw familie tijdens zijn vrijlating ingelicht had dat hij ook uw naam had vermeld, besloot uw familie dat u best het land kon verlaten. In september 2006 verliet u daarom een eerste keer Sri Lanka. U reisde op legale wijze, met uw eigen paspoort, naar Doha, Qatar.

U werkte jarenlang als chauffeur in Qatar. In 2011 keerde u voor uw werk éénmalig kort terug naar Sri Lanka, eveneens op legale wijze, maar bleef uitsluitend in Colombo. U ging opnieuw werken in Qatar, tot u in 2017 besloot om definitief naar Sri Lanka terug te keren om bij uw familie te zijn en te trouwen. In november 2017 reisde u daarom, op legale wijze met uw eigen paspoort, terug naar Sri Lanka. U keerde voor het eerst terug naar Jaffna, en verbleef bij uw moeder in Chavakachcheri.

Op 5 januari 2018 werd u echter 's avonds thuis gekidnapt door enkele gemaskerde mannen. Ze namen u mee naar een onbekende plaats, waar ze u enkele dagen mishandelden. Uw broers slaagden erin u te vinden en kregen u via de "EPDP" (Eelam People's Democratic Party) en mits de betaling van smeergeld vrij. U keerde terug naar huis en kwam niet meer buiten. Op 6 maart 2018 werd u echter opnieuw ontvoerd, u bleef ditmaal zeven dagen vastgehouden, waarna uw broers u opnieuw vrijkochten. Er werd u meegedeeld dat u bij een derde arrestatie vermoord zou worden, waarop jullie besloten dat u het land beter verliet. U bleef nog enkele dagen thuis en ging dan naar Colombo waar u nog ongeveer een maand bleef.

In april 2018 verliet u omwille van bovenstaande Sri Lanka. Met een vals paspoort vloog u naar Oeganda, waar u een klein half jaar verbleef. Op 25 oktober 2018 vloog u met een vals Indisch paspoort van Oeganda naar België, waar u aankwam op 26 oktober 2018 en nog diezelfde dag in de luchthaven van Zaventem een verzoek om internationale bescherming indiende. Op 5 november 2018 werd u overgebracht naar het Centrum voor Illegalen te Merksplas.

Ter ondersteuning van uw eerste verzoek om internationale bescherming legde u kopies van volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw geboorteakte en de vertaling ervan naar het Engels en een brief van uw werkgever in Qatar.

Op 19 november 2018 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Er kon immers geen geloof worden gehecht aan uw beweerde terugkeer naar Sri Lanka, noch aan de door u ingeroepen asielmotieven. U tekende beroep aan tegen deze weigeringsbeslissing, maar de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigde bovenstaande beslissing op 11 december 2018.

Zonder naar Sri Lanka te zijn teruggekeerd, diende u op 12 december 2018 een tweede verzoek om internationale bescherming in. U geeft daarbij aan dat u van 1999 tot 2000 de "Tamil Movement" hielp. Door uw betrokkenheid bij de "Tamil Movement" werd u gevisieerd door de Sri Lankaanse autoriteiten. U blijft er bij dat u ontvoerd werd (in 2018), dit zou nu echter zijn omdat u ervan verdacht werd om met het geld dat u had gekregen van de "Tamil Movement" een zaak te hebben opgestart. U legt geen documenten neer ter ondersteuning van uw tweede verzoek om internationale bescherming.

B. Motivering

Wat betreft de beoordeling in toepassing van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet, moet vooreerst worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal naar aanleiding van uw tweede verzoek om internationale bescherming géén bijzondere procedurele noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen die het nemen van bepaalde specifieke steunmaatregelen rechtvaardigen.

Op grond van het geheel van de gegevens die actueel in uw administratief dossier voorhanden zijn, kan worden vastgesteld dat er zich géén bijkomende elementen aandienen noch door u worden aangereikt die hier een ander licht op werpen.

Bijgevolg blijft de vorige beoordeling onverkort gelden en kan er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Met betrekking tot de verklaringen die u aflegt en waarvan kan worden vastgesteld dat deze betrekking hebben op gebeurtenissen die volledig voortvloeien uit het asielrelaas dat u in het kader van uw vorig verzoek, namelijk dat u na uw terugkeer naar Sri Lanka werd ontvoerd en vreest bij terugkeer opnieuw te worden opgepakt, moet worden beklemtoond dat uw vorig verzoek door het CGVS werd afgewezen wegens een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid. Deze beslissing en beoordeling werden door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bevestigd, waardoor deze vaststaan. Het gegeven dat u naar aanleiding van uw huidig verzoek louter bijkomende verklaringen aanhaalt die quasi volledig in het verlengde liggen van iets dat op geen enkele wijze als aangetoond wordt beschouwd, wijzigt hier niets aan en is op zich niet van aard om afbreuk te doen aan de vastgestelde ongeloofwaardigheid.

Zo moet vooreerst worden opgemerkt dat u nog steeds niet heeft kunnen aantonen dat u in november 2017 naar Sri Lanka bent teruggekeerd zodat u het Commissariaat-generaal nog steeds niet heeft kunnen overtuigen van uw ontvoeringen, die aan de basis liggen van uw vertrek en uw vrees bij terugkeer naar Sri Lanka. De geloofwaardigheid van uw huidige verklaringen is daarmee al op zeer ernstige wijze ondermijnd. Verder laat u in het kader van uw tweede verzoek om internationale bescherming plots optekenen dat uw problemen het gevolg zijn van uw betrokkenheid bij "Tamil Movement". Opgemerkt dient te worden dat u bij uw eerste verzoek met geen woord repte over uw betrokkenheid bij de "Tamil Movement", u had het enkel over hulp aan (een nicht die actief was bij) de LTTE. Nu geeft u aan dat u werd ontvoerd omdat u geld had ontvangen van de "Tamil Movement", geld waarmee u een zaak had opgestart. Uw verklaring waarom u dit niet eerder had verteld, namelijk omdat u dacht dat dit uw verzoek zou hinderen, kan niet worden weerhouden. Bij uw eerste verzoek om internationale bescherming werd u immers gewezen op het belang om de waarheid te vertellen. Er is bovendien geen enkele reden waarom u uw betrokkenheid bij "Tamil Movement" zou moeten verzwijgen, terwijl u wel openlijk sprak over de hulp die u en uw familieleden aan "LTTE" leverden. Wat u overigens zelf verstaat onder deze "Tamil Movement", of wat uw betrokkenheid bij hen dan wel precies inhield, laat u na op enige wijze te verduidelijken. U legt er daarnaast ook geen enkel begin van bewijs neer. Voorts beweert u nog documenten zoals een overlijdensakte van uw moeder en uw zus en een attest van de gemeente te bezitten, doch tot op heden kunt u die documenten niet voorleggen.

Ten slotte dient hierbij opnieuw opgemerkt dat u nog steeds nalaat uw paspoort neer te leggen.

Volledigheidshalve wijst het CGVS hierbij opnieuw op de algemene situatie in Sri Lanka, alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van het LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale

bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met het LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven. Gezien u geen gewag maakt van, al dan niet (on)rechtstreeks, banden te hebben met het LTTE, acht het CGVS aldus, alle risicofactoren in acht nemende, een terugkeer naar Sri Lanka mogelijk voor u.

U legt verder geen enkel stuk of ander begin van bewijs neer dat zou verwijzen naar nieuwe elementen.

Gelet op voorgaande, brengt u geen nieuwe elementen of feiten aan die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Evenmin beschikt het CGVS over dergelijke elementen.

De informatie waarop het CGVS zich beroept in bovenstaande beslissing werd als bijlage aan het administratieve dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel, afgeleid uit de schending van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht en de artikelen 57/6, §3, 5° en 57/6/2, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), betwist verzoeker de motieven van de bestreden beslissing en onderneemt hij een poging om deze motieven te verklaren of te weerleggen.

2.2 Als bijlage aan het verzoekschrift worden volgende stavingstukken gevoegd: een schrijven van de sociaal assistente CIM dd. 24 januari 2019, een attest van verzoekers werkgever in Qatar, een attest gezinssamenstelling, een verklaring van provincieraadslid Veluppillaj Sivayogan, verzoekers Sri Lankaanse identiteitskaart, de Engelse vertaling van verzoekers geboorteakte, de Engelse vertaling van de overlijdensakte van verzoekers nicht, de Engelse vertaling van de geboorteakte van verzoekers nicht en de Engelse vertaling van de huwelijksakte van verzoekers ouders. Ter terechtzitting legt verzoeker de originelen neer van de aan het verzoekschrift gevoegde documenten.

2.3. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing houdende niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. X).

2.4. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikelen 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen.

Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal.

Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M., pt. 64-68).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

2.5. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig te zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 dat

thans *mutatis mutandis* werd ondergebracht in het nieuwe artikel 57/6/2, § 1, eerste lid, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen *an sich* bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (*Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24*).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming, heeft geen enkele impact op de *ratio legis* die leidde tot de invoering van (oud) artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de commissaris-generaal (*Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116*).

2.6. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoeker zijn tweede en huidige verzoek om internationale bescherming grotendeels steunt op dezelfde motieven die hij naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet. Hij geeft aan dat hij van 1999 tot 2000 de "Tamil Movement" hielp. Door zijn betrokkenheid bij de "Tamil Movement" werd hij naar eigen zeggen gevisieerd door de Sri Lankaanse autoriteiten. Verzoeker volhardt dat hij in 2018 ontvoerd werd, blijkens zijn huidige verklaringen echter omdat hij ervan verdacht werd om met het geld dat hij had gekregen van de "Tamil Movement" een zaak te hebben opgestart.

Verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming werd op 20 november 2018 door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geweigerd omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn beweerde terugkeer naar Sri Lanka, noch aan de door hem ingeroepen asielmotieven. Deze beslissing en beoordeling werden bevestigd bij 's Raads arrest nr. X van 11 december 2018.

De Raad is niet bevoegd om naar aanleiding van de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming, de beslissing met betrekking tot het vorige verzoek om internationale bescherming nogmaals te beoordelen in beroep. De Raad heeft immers niet de bevoegdheid om opnieuw uitspraak te doen over elementen die reeds in beslissingen met betrekking tot eerdere verzoeken om internationale bescherming werden beoordeeld en die, gelet op het feit dat de desbetreffende beslissingen niet binnen de wettelijk bepaalde termijn werden aangevochten of een beroep ertegen werd verworpen, als vaststaand moeten worden beschouwd, behoudens wanneer een bewijselement wordt voorgelegd dat van aard is om op zekere wijze aan te tonen dat die eerdere beslissingen anders zouden zijn geweest indien het bewijselement waarvan sprake ten tijde van die eerdere beoordelingen zou hebben voorgelegen. Dit neemt echter niet weg dat hij bij de beoordeling van een volgend verzoek om internationale bescherming rekening mag houden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een vorig verzoek om internationale bescherming zijn afgelegd.

2.7. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad dat verzoekers verklaringen en de door hem in het kader van huidig verzoek om internationale bescherming neergelegde documenten niet vermogen te tornen aan de vaststellingen gedaan naar aanleiding van zijn eerste verzoek om internationale bescherming op grond waarvan werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van de door hem uiteengezette asielmotieven.

Immers, in zoverre verzoeker in het kader van huidig tweede verzoek om internationale bescherming herhaalt dat hij na zijn terugkeer naar Sri Lanka werd ontvoerd en dat hij vreest bij terugkeer opnieuw te worden opgepakt, en hij dus in wezen volhardt in het vluchtrelaas en de asielmotieven zoals hij in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, dient te worden benadrukt dat niet kan worden ingezien om welke reden een loutere herhaling van dezelfde ongeloofwaardige asielmotieven zonder objectieve bewijzen, zoals blijkt uit wat volgt, in een volgend verzoek om internationale bescherming erop zou wijzen dat deze motieven wel degelijk geloofwaardig zouden zijn.

De Raad merkt vooreerst op dat in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds genoegzaam werd vastgesteld dat hij zijn beweerde terugkeer naar Sri Lanka, van november 2017 tot april 2018 niet aannemelijk wist te maken. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen merkte dienaangaande in de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 20 november 2018 het volgende op: "(...) **Zo legde u geen enkel begin van bewijs neer van deze terugkeer, noch van uw terugvlucht vanuit Qatar, noch van uw aanwezigheid in Sri Lanka al die maanden, noch van uw uiteindelijke vlucht uit Sri Lanka. Uw paspoort zou een goed bewijs kunnen vormen, u laat echter na dit voor te leggen. Uw uitleg, als zou uw broer het aan de smokkelaar hebben afgegeven, overtuigt allerm minst. Vooreerst is het een stereotiepe, blote bewering dewelke u niet staft. Bovendien waren uw verklaringen hierover ook niet geheel consistent. U gaf immers in eerste instantie aan dat de smokkelaar het van u afgenomen zou hebben, nadien zou uw broer het dan weer aan de smokkelaar hebben afgegeven, u wist dan ook niet meer precies waar (zie Notities van het persoonlijk onderhoud (hierna: CGVS), p.4). Daarnaast liet u ook optekenen dat de smokkelaar enkel het paspoort van u zou hebben afgenomen (zie CGVS, p.4). Gevraagd naar andere documenten die uw terugkeer zouden kunnen staven, zoals van uw terugvlucht, bleek u echter geen enkel dergelijk bewijs te hebben. U zou er geen ticket van hebben, noch een instapkaart of reservatie (zie CGVS, p.15). Het CGVS ziet daarnaast ook niet in waarom u uw eigen, originele paspoort aan de smokkelaar zou afgeven, terwijl het uw persoonlijk reisdocument is en u beweert uiteindelijk met een ander document gevlucht te zijn. Temeer u volgens uw verklaringen zelfs niet over een kopie van uw paspoort beschikt (zie CGVS, p.15). Dat u daarbij ook uw oude, vervallen paspoort aan de smokkelaar zou hebben moeten afgeven (zie CGVS, p.15), maakt het geheel van uw verklaringen nog minder geloofwaardig. Hierdoor ontstaat dan ook het vermoeden dat u uw eigen paspoort bewust achterhoudt voor het CGVS om zo mogelijks informatie over deze beweerde terugkeer naar Sri Lanka te verhullen. Dit vermoeden wordt verder versterkt door de vaststelling dat u verklaarde bij uw beweerde definitieve vertrek uit Sri Lanka gebruik te hebben gemaakt van een vals paspoort, maar -op de naam na- niets wist te vertellen van de details die erin vermeld stonden (zie CGVS, p.10). Wat er ook van zij, u legde geen enkel document neer ter staving van uw reizen. Ook van het maandenlange verblijf zelf in Sri Lanka legde u geen enkel begin van bewijs neer.**

Bovendien ondermijnen enkele van uw **verklaringen over uw reisweg** verder de geloofwaardigheid van deze beweerde terugkeer. **Zo** liet u bij de DVZ optekenen dat u Sri Lanka definitief verliet op 19 april (DVZ Verklaring, pt.31), in eerste instantie was dit bij het CGVS 18 april (zie CGVS, p.3), verder tijdens het onderhoud met het CGVS gaf u plots opmerkelijk genoeg aan de datum niet meer te weten (zie CGVS, p.14). **Daarnaast** had u bij de DVZ nog verklaard de naam van de smokkelaar (van uw laatste reis) niet te kennen (zie DVZ Verklaring, pt.30). Uiterst bevreemdend dan ook dat u deze tijdens het onderhoud met het CGVS plots wel bleek te kennen (zie CGVS, p.20). Hierop gewezen, weet u uw eerdere onwetendheid aan het feit dat u toen erg aan het huilen was en u zich de dingen stilaan begint te herinneren (zie CGVS, p.20). Een dergelijke uitleg overtuigt uiteraard allerm minst.

De geloofwaardigheid van uw beweerde terugkeer naar Sri Lanka wordt **finaal** teniet gedaan door de vaststelling dat de lokale verkiezingen in uw regio u blijkbaar compleet ontgaan zijn. Ondanks uw beweerde aanwezigheid van einde november 2017 tot maart 2018, was u zich immers **helemaal niet bewust van de lokale verkiezingen** (zie CGVS, p.14) die onder andere in uw woonplaats Chavakachcheri gehouden werden op 10 februari 2018. Op dat moment was u volgens uw verklaringen nochtans gewoon bij uw moeder thuis (zie CGVS, p.6)." Dienvolgens kan evenmin geloof worden gehecht aan de problemen die verzoeker in deze periode in Sri Lanka zou hebben ondervonden. Voormelde motieven werden door de Raad bevestigd en hernomen in voormeld arrest nr. X van 11 december 2018.

Verzoeker tracht aan de hand van diverse documenten aan te tonen dat hij wel degelijk in november 2017 is teruggekeerd naar Sri Lanka. Zo wijst verzoeker erop dat hij thans beschikt over het origineel attest van zijn werkgever in Qatar, dat hij reeds in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming in kopie had neergelegd. Verzoeker meent dat dit attest hierdoor een groter gewicht verkrijgt op het vlak van geloofwaardigheid, temeer daar er door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet wordt beweerd dat documenten afkomstig uit Qatar zouden aangetast zijn door de mogelijkheid van vervalsing. Verzoeker gaat er met zijn betoog echter aan voorbij dat de geloofwaardigheid van dit document van zijn werkgever in Qatar nooit in twijfel werd getrokken, noch door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, noch door deze Raad, en dat het feit dat hij jarenlang in Qatar heeft verbleven en gewerkt geenszins wordt betwist. Dat verzoeker van 18 november 2006 tot 20 november 2017 tewerkgesteld was bij Aero Freight Company Ltd. toont echter op geen enkele wijze aan dat hij vervolgens ook daadwerkelijk is teruggekeerd naar Sri Lanka.

Ook het als bijlage aan het verzoekschrift gevoegde attest van gezinssamenstelling en de verklaring van provincieraadslid Veluppillaj Sivayogan kunnen de Raad te dezen niet overtuigen. Verzoeker acht het weinig waarschijnlijk dat hij in deze gezinssamenstelling zou zijn opgenomen indien hij sinds zijn vertrek naar Qatar in 2006 niet op bestendige wijze zou zijn teruggekeerd naar zijn herkomstland en –regio. De inhoud van dit attest kan echter niet in overeenstemming worden gebracht met verzoekers verklaringen, waaruit overigens geenszins blijkt dat hij “op bestendige wijze zou zijn teruggekeerd naar zijn herkomstland en –regio”. Verzoeker verklaarde immers dat hij in september 2006 Sri Lanka verliet en dat hij enkel in 2011 eenmalig voor zijn werk kort terugkeerde naar Sri Lanka doch toen uitsluitend in Colombo verbleef. Vervolgens zou verzoeker pas in november 2017 zijn teruggekeerd naar Sri Lanka. Deze verklaringen, die uitdrukkelijk worden bevestigd in het verzoekschrift, vallen op geen enkele wijze te rijmen met de inhoud van het attest van gezinssamenstelling, waarin wordt bevestigd dat verzoekers gezin, hij inbegrepen, van 1990 tot 2012 heeft gewoond in de divisie “Grama Niladhari Kaithady Nunavil – J/309” en dat het gezin, waaronder verzoeker, sinds 2012 in de divisie “Grama Niladhari Madduvil South –J/311” woont. De verklaring van het provincieraadslid vertoont een duidelijk gesolliciteerd karakter en bevestigt de problemen die verzoeker in Sri Lanka zou hebben gekend. Deze problemen werden echter in het kader van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming reeds volstrekt ongeloofwaardig bevonden. De Raad benadrukt dat documenten enkel een ondersteunde werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Aan het voorgaande kan nog worden toegevoegd dat uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (COI Focus “Sri Lanka. Corruptie en (ver)vals(t)e documenten” van 29 augustus 2017) blijkt dat er in Sri Lanka een hoge graad van corruptie heerst en er allerhande documenten tegen betaling verkregen kunnen worden. De bewijswaarde van Sri Lankaanse documenten is dan ook bijzonder relatief zodat het neerleggen van dergelijke documenten dient gepaard te gaan met het afleggen van geloofwaardige verklaringen, wat *in casu* geenszins het geval is, zoals reeds genoegzaam werd vastgesteld naar aanleiding van verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming en zoals blijkt uit wat volgt. Om voormelde redenen kan aan het attest van gezinssamenstelling en de verklaring van het provincieraadslid geen objectieve bewijswaarde worden verleend. Verzoeker slaagt er aldus nog steeds niet in de Raad te overtuigen van zijn terugkeer naar Sri Lanka in november 2017 en dienvolgens evenmin van zijn ontvoeringen in 2018, die aan de basis zouden liggen van zijn vertrek en van zijn vrees bij terugkeer naar Sri Lanka.

Verzoeker gaat er overigens aan voorbij dat in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming werd besloten tot de ongeloofwaardigheid van zijn beweerde ontvoeringen in 2018, niet alleen omdat geen geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde terugkeer naar Sri Lanka in november 2017 doch tevens omdat hij omtrent deze ontvoeringen ongeloofwaardige verklaringen heeft afgelegd. Zo oordeelde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, hierin gevolgd door deze Raad: *“De ongeloofwaardigheid van deze beweerde problemen in 2018 wordt **verder** bevestigd door de bijzonder **weinig aannemelijke verklaringen** die u erover aflegde. **Zo** is het om te beginnen **allerminst aannemelijk** dat u **niet blijkt te weten wie** u precies ontvoerd zou hebben, waarom ze dat hebben gedaan en waar ze u die twee keer, gedurende al die dagen, zouden vastgehouden hebben. U kwam niet verder dan dat het onbekende, gemaskerde personen waren, die Singalees praatten. Tot welke groep, dienst, of wat dan ook ze behoorden, daar had u naar eigen zeggen geen idee van (zie CGVS, p.17). Nochtans zouden uw broers wel contact hebben gehad met de autoriteiten en de EPDP (zie CGVS, p.15). Welke rol de EPDP precies heeft gespeeld in uw ontvoering/vrijlating, kon u evenmin vertellen (zie CGVS, p.18). U vermeldde verder tijdens het onderhoud wel na een algemene vraag de ‘Aava groep’, maar leek daarbij niet te suggereren dat zij er iets mee te maken zouden hebben (zie CGVS, p.18). Verder was u ook allesbehalve zeker over de reden **waarom** u dan wel ontvoerd zou zijn. U gaf in eerste instantie aan dat u het niet wist, u wist niet of het omwille van de problemen (destijds) van uw nicht was, of voor het geld (zie CGVS, p.17). Gevraagd of uw broers ook dergelijke problemen ondervonden hadden, antwoordde u ontkennend. U leidde er plots uit af dat het wel degelijk moet gebeurd zijn omwille van (de betrokkenheid bij het LTTE van) uw nicht (zie CGVS, p.19). Waarom ze u dan tijdens de ontvoeringen nooit naar uw verleden of de problemen van uw nicht hebben gevraagd, is een raadsel (zie CGVS, p.17). Voorts had u niet het minste idee, zelfs niet bij benadering, **waar** u die beide keren zou zijn vastgehouden. U trachtte zich in eerste instantie te verschuilen achter de blinddoek die u kreeg. Erop gewezen dat u zelfs dan toch een idee van de afstand moet hebben gehad, weet u het aan de spanning en uw verdriet (zie CGVS, p.17). Dat u uw land van herkomst zou verlaten omwille van dermate ernstige problemen, en naar dergelijke zaken zelfs nog niet zou vragen, is **allerminst aannemelijk**.*

Verder is het uitermate bevreemdend dat u **geen voorzorgsmaatregelen** zou nemen, zoals u expliciet aangaf, na de eerste ontvoering, omdat u meende dat de problemen voorbij waren (zie CGVS, p.16).

Temeer gezien de ernst van de situatie, het feit dat u geen weet had van wie er achter zat of waarom, alsook uw bewering dat uw vriend destijds (in 2006) ook eerst werd vrijgelaten om dan kort nadien vermoord te worden. Dat u **bovendien** zelfs na uw tweede ontvoering en de bedreiging daarbij van uw ontvoerders dat ze u een derde keer zouden vermoorden, nog enkele dagen gewoon thuis zou blijven (zie CGVS, p.19), ondermijnt verder wat er nog over zou kunnen zijn -quod non- van uw geloofwaardigheid.

Voorts dient hierbij ook opgemerkt dat u aangaf **helemaal niets te hebben gedaan aan uw problemen in Sri Lanka**. Zoals zal blijven uit volgende had u nochtans niets te vrezen van de Sri Lankaanse autoriteiten (zie verder). Bovendien wist u niet wie er precies verantwoordelijk was voor de ontvoeringen en bleek u alvast geen directe indicaties te hebben dat de autoriteiten hier op één of andere manier mee tussen zaten. U gaf enkel aan dat uw broers niet naar de politie wilden gaan omdat ze dan opnieuw smeergeld zouden moeten betalen (zie CGVS, p.19), meer niet. Het CGVS wijst er, voor het geval u nadien uw verklaringen nog wijzigt, hier alvast op dat de autoriteiten volgens toegevoegde informatie wel degelijk blijken op te treden tegen bendes als de 'Aava gang'. Daarnaast zouden jullie ook geen organisaties hebben gecontacteerd in Sri Lanka die zich met dergelijke problematiek bezighouden." Het hoeft geen betoog dat het gegeven dat verzoeker, die tijdens zijn eerste verzoek om internationale bescherming nog verklaarde niet te weten waarom hij werd ontvoerd, thans plots aangeeft dat hij werd ontvoerd omdat hij geld had ontvangen van de "Tamil Movement" en hij met dat geld een zaak had opgestart, de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van zijn relaas alleen maar bevestigt. Dat hij dit niet eerder heeft vermeld omdat hij dacht dat dit zijn verzoek zou hinderen, kan bezwaarlijk als afdoende verschooning weerhouden worden. Van verzoeker mag immers worden verwacht dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn vraag om internationale bescherming, van begin af aan in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten. Op verzoeker rust te plicht om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn verzoek om internationale bescherming en het is aan hem om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de asielinstanties zodat deze kunnen beslissen over zijn verzoek. Verzoeker werd bij zijn eerste verzoek om internationale bescherming overigens uitdrukkelijk gewezen op het belang om de waarheid te vertellen. Er is bovendien geen enkele reden waarom verzoeker de ware reden van zijn ontvoering zou moeten verzwijgen aangezien hij wél vrijuit sprak over de hulp die hij in de jaren 1999-2000 aan "LTTE" zou hebben geleverd. Dat verzoeker om deze reden een vrees zou hoeven te koesteren, werd in het kader van zijn eerste verzoek om internationale bescherming echter om volgende redenen ongeloofwaardig geacht: "Dat er **voorts** ook **geen geloof kan worden gehecht aan uw initiële problemen**, dewelke u ertoe gebracht zouden hebben uw land **in 2006** te ontvluchten, blijkt uit volgende vaststellingen. **Vooreerst** wordt de geloofwaardigheid daarvan op fundamentele wijze ondermijnd door de vaststelling dat u aangaf dat u in 2006 Sri Lanka op legale wijze, met uw **eigen paspoort** zou hebben verlaten. **Bovendien** liet u ook optekenen dat u in 2011 met datzelfde paspoort bent **teruggekeerd** naar Sri Lanka, u zich in 2014 of 2015 in Qatar nog tot de **ambassade** van uw land heeft gewend om een nieuw paspoort te verkrijgen en u in 2017 met uw nieuwe paspoort op legale wijze naar Sri Lanka bent teruggekeerd (zie CGVS, p.4). Dat u daarbij niet de minste problemen ondervond met de Sri Lankaanse autoriteiten (zie CGVS, p.19), ondermijnt op fundamentele wijze uw beweerde vrees voor diezelfde autoriteiten omwille van uw hulp destijds aan (uw nicht bij) het LTTE.

Het is **verder** ook weinig aannemelijk dat de Sri Lankaanse autoriteiten u, die slechts enkele maanden indirect voor het LTTE zou hebben gewerkt, **zovele jaren ongemoeid** zouden laten en u dan nu bij een eventuele terugkeer plots zouden viseren omwille van wat hulp aan het LTTE in de jaren 1999-2000.

Bovendien wordt de geloofwaardigheid van deze hulp ondermijnd door de vaststelling dat u **met geen woord over repte over uw eigen aandeel in de hulp aan (uw nicht bij) het LTTE** op de vragenlijst van het CGVS, dewelke u eveneens invulde met de hulp van een tolk die het Tamil machtig is. Hierop gewezen door het CGVS, kwam u niet verder dan dat u gevraagd werd (bij het interview met de DVZ) om het kort te houden. U verklaarde wel dat u eerder ook zou verteld hebben dat u hen hielp (zie CGVS, p.20), wat evenwel niet overeenkomt met de weergave van uw verklaringen aldaar. U verklaarde zich overigens ook akkoord met deze weergave. Dat u daarbij overigens verschillende andere details zou vermelden, maar dit essentiële element zou vergeten vermelden, is allerm minst aannemelijk. **Ten slotte** waren ook uw verklaringen over de activiteiten uw nicht bij het LTTE op zich al weinig geloofwaardig. U verklaarde in eerste instantie aan het CGVS dat ze in 2002 overleed, maar diende dat meteen te corrigeren, ze zou in 2000 al overleden zijn, maar jullie zouden er pas in 2002 over ingelicht zijn (zie CGVS, p.13). U bleek ook haar tiggernaam niet te weten (zie CGVS, p.13), hetgeen verder bevreemdt, zeker gezien de heldenstatus die aan voormalige strijders wordt toegedicht. Bovendien dient opgemerkt dat het hier slechts om een nicht van u ging en er behalve deze nicht niemand van uw familie actief geweest zijn voor het LTTE (zie CGVS, p.13). Het CGVS ziet dan ook allesbehalve in waarom u, zovele jaren na het beëindigen van de (zelfs nog volgende fase van de) oorlog, nog dermate grote problemen

zou moeten vrezen omwille van wat hulp aan, dan wel de activiteiten zelf van een nicht van u, terwijl u al die jaren probleemloos het land kon in- en uitreizen en daarbij nooit problemen ondervond.” Dat verzoeker thans op de proppen komt met een gewijzigde versie van de feiten en stelt dat hij in 2018 werd gevisieerd door het leger en ‘onbekende mensen’ omdat hij ervan verdacht werd geld te hebben ontvangen van de “Tamil Movement” en met dit geld een zaak te hebben opgestart, kan geenszins volstaan om zijn geloofwaardigheid te herstellen. Immers, zoals blijkt uit het voorgaande heeft verzoeker nooit concrete problemen gekend met de Sri Lankaanse autoriteiten, waaruit kan worden besloten dat hij nooit eerder in verband werd gebracht met de LTTE of de “Tamil Movement”. Er kan dan ook niet worden ingezien waarom verzoeker er dan naar aanleiding van het opstarten van een bedrijfje van zou worden verdacht zijn zaak te hebben gefinancierd met geld van de “Tamil Movement”.

De overige door verzoeker neergelegde documenten kunnen zijn geloofwaardigheid evenmin herstellen. De overlijdensakte van zijn nicht S.S. werd reeds in kopie neergelegd in het kader van de beroepsprocedure inzake verzoekers eerste verzoek om internationale bescherming. De Raad beoordeelde dit document in voormeld arrest nr. X van 11 december 2018 als volgt: *“Verzoeker voegt bij het verzoekschrift nog een kopie van een overlijdensakte van S.S. Daargelaten dat dit een loutere kopie betreft en derhalve slechts een relatieve bewijswaarde heeft daar kopieën mits knip- en plakwerk gemakkelijk te vervalsen zijn, en voor zover aangenomen kan worden dat de persoon in kwestie daadwerkelijk verzoekers nicht betreft, toont dit enkel aan dat zijn nicht overleden is, een gegeven dat op zich niet betwist wordt. Uit deze overlijdensakte kan echter niet worden afgeleid dat zij soldaat was bij het LTTE, laat staan de voorgehouden problemen die verzoeker beweert te hebben gekend wegens het verlenen van wat hulp aan het LTTE in de jaren 1999-2000.”* Verzoeker tracht thans aan de hand van de geboorteakte van zijn nicht en de huwelijksakte van zijn ouders aan te tonen dat S.S. wel degelijk zijn volle nicht was. Hij brengt hiermee echter geen elementen bij die voormelde appreciatie kunnen ombuigen. Verzoekers identiteitskaart en geboorteakte werden reeds voorgelegd ter ondersteuning van zijn eerste verzoek om internationale bescherming. Deze stukken bevestigen slechts zijn identiteit, nationaliteit en herkomst, gegevens die in het voorgaande niet in twijfel worden getrokken, en zijn verder niet dienend voor de beoordeling van de feiten die aan de grondslag liggen van zijn asielrelaas.

In de bestreden beslissing wordt vervolgens nog uiteengezet: *“Volledigheidshalve wijst het CGVS hierbij opnieuw op de algemene situatie in Sri Lanka, alwaar de oorlog tussen de LTTE en het Sri Lankaanse leger in 2009 ten einde kwam. Hoewel de Sri Lankaanse overheid beducht blijft voor het heropleven van het LTTE, zijn er de laatste jaren oprechte stappen gezet in het bekomen van een verzoening tussen de verschillende gemeenschappen. Het louter profiel van Tamil uit Sri Lanka is op zich niet voldoende om aanspraak te maken op een vorm van internationale bescherming. Inzake een eventueel risico bij terugkeer naar Sri Lanka, heeft Cedoca het nodige onderzoek gevoerd om de situatie in te schatten. Uit dat onderzoek, toegevoegd aan het administratieve dossier, blijkt evenwel niet dat er een reëel risico bestaat om te worden blootgesteld aan foltering of vernederende behandeling of bestraffing voor Tamils waarvan niet wordt vermoed dat er een band met het LTTE bestaat. Tevens blijkt dat Tamils (ook afgewezen asielzoekers) bij een terugkeer naar Sri Lanka gescreeend en ondervraagd kunnen worden door de autoriteiten. Dit onderzoek omvat ook mogelijke inbreuken op de immigratiewetgeving waarna inbreuken op die wetgeving kunnen leiden tot strafprocedures, zonder een onderscheid tussen Tamils en andere etnieën. Hieruit kan op zich evenwel geen reëel risico op ernstige schade worden afgeleid. Een soevereine staat heeft immers het recht om redelijke maatregelen te nemen om de in het land vigerende wetgeving te handhaven. (...)”* Gelet op deze informatie, die in het verzoekschrift weliswaar onvoldoende actueel wordt geacht doch die door verzoeker niet met andersluidende informatie wordt ontkracht, mede in acht genomen de vastgestelde ongeloofwaardigheid van verzoekers beweerde band met het LTTE of de “Tamil Movement” en van de vrees die hij om deze reden stelt te koesteren, gelet op het feit dat verzoeker doorheen zijn verklaringen geen gewag maakte van andere persoonlijke problemen die hij in Sri Lanka zou hebben gekend of zal kennen en aangezien uit niets blijkt dat er in Sri Lanka actueel sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict, besluit de Raad dat er *in casu* geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt en dat aldus, alle risicofactoren in acht genomen, een terugkeer van verzoeker naar Sri Lanka mogelijk is.

2.8. Tot slot benadrukt de Raad dat het feit dat verzoekers tweede verzoek om internationale bescherming pas op 11 januari 2019, een maand na het indienen van dit verzoek, door de Dienst Vreemdelingenzaken werd overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, de commissaris-generaal bezwaarlijk kan worden tegengeworpen en geenszins betekent dat

het onderzoek dat tot de bestreden beslissing heeft geleid onvoldoende zorgvuldig is geweest, zoals nog wordt gesteld in het verzoekschrift.

2.9. Gelet op het geheel van wat voorafgaat besluit de Raad dat er geen nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking komt.

2.10. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers slechts tot vernietiging overgaan om specifieke redenen voorzien in artikel 39/2 § 1, tweede lid, 2° en 3° van de Vreemdelingenwet, redenen die *in casu* niet worden aangetoond, zoals blijkt uit het voorgaande.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend negentien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS